gema, ja andis siis lubba minna. Ja poisike ei olnud ka mitte üks tigge egga sannakuulmatta laps, waid keik rahwas majas armastasid tedda, ja koddanik, kelle pärralt maja olli, sallis ka hea melega, et ta howis temma sure sikkoga mängis. Selle ellajaga olli laps jubba teisel suil tuttawaks saand, ja tedda ni waggaseks öppetand, et ta julgeste ta pikka habbet ja suri sarwi katsus, ta kaela kratsis, ja wimaks ta selgagi ronnis ja ratsa temmaga sõitis. Ja rahwas, kes sedda näggi, ei kartnud ka ial ennam lapse pärrast, sest et sik temmale kurja ei teind, waid laskis ennast weel pealegi sarwist juhtida nenda kui poisike tahtis, ja sõitis wahhest möda õue temmaga, senni kui möllemad pallawaks said ja ärrawässisid. Siis heitsid ka jälle möllemad körwo seina äre puhkama, ja möistlik ja hea süddamega poisike ei teinud ka sikkule ial liga, egga ärritand egga tüllitand tedda wallatusse pärrast, waid andis temmale mitto korda omma

ennese leiwa tükki poleks. Sedda wisi öppis ellajas last armastama ja hoidis temma jure, ja käis ta järrel, ja kissendas tedda tagga kui laps treppidest ülles omma tuppa läks. Se olli nüüd sui; agga talwe ei sanud laps õue, ja nüüd olli temmal weikeses toas warsi aeg iggaw, ja ta otsis ja leidis ka, ommale parrajat mängimisse rumi. Se olli põningil. Seal kuiwatas emma märga pesso, mis ta ommale, ehk ka teistele rahha pärrast olli pesnud, sest se olli temmale õige käe pärrast, kohhe omma toa uksest astudes olli temma seal, ja poeg tulli temma järrele ja leidis sealt sure selge akna, mis walget kül andis, ja rumi olli ka heaste. Ja et seal ka külmastki hädda ei olnud karta, siis ei keland emma tedda ka ial senna minnemast: Ja kui poisike leidis, et ta sealt aknast wõis nähha, kui issa kojo tulli, siis läks ta ka pärrast sui ajal õhtul ikka senna, ja otas seäl kunni issa piddi tullema, ja kui ta tedda sai näinud,